

Drømmer (2024)

Regie: Dag Johan Haugerud | 110 minuten | komedie, drama, romantiek | Acteurs: Ella Øverbye, Selome Emnetu, Ane Dahl Torp, Anne Marit Jacobsen, Andrine Sæther, Ingrid Giæver, Lars Jacob Holm, Nadia Bonnevie, Ella Bothner-By, Brynjar Åbel Bandlien, Valdemar Dørmænen Irgens, Silje Breivik, Anne-Karen Hytten, Eija Saraneva, Nora Hagstrøm, Marja Folde, Sari Kader, Karina Sjøen

Bij de Oslo-trilogie wordt met name gedacht aan 'Reprise', 'Oslo, 31. August' en 'The Worst Person in the World' van Joachim Trier. De Sex Dreams Love-trilogie van Dag Johan Haugerud krijgt echter dezelfde onofficiële titel toegedicht. 'Drømmer' – of 'Dreams' – is de derde film in een drieluik dat niet direct met elkaar in verbinding staat. Het is dus geen verplichte kost om eerst de andere twee films te kijken.

In 'Drømmer' kijken we over Johannes schouders mee. Zij wordt hopeloos verliefd op haar lerares en besluit haar gedachten en gevoelens daarover neer te pennen. De woorden schrijft ze eigenlijk vooral voor zichzelf, om het een plekje te kunnen geven. Als er de nodige tijd verstreken is en de teksten ruimte hebben gekregen om te rusten, besluit Johanne dat eerst haar oma en later ook haar moeder

het mag lezen. Het delen van haar intiemste geheimen is een moeilijke keuze, maar ze wil niet meer alleen zijn met haar gedachten. Beide vrouwen zien meer in het verhaal van Johanne. Sterker nog, ze zien er een daadwerkelijk boek in.

Een coming-of-age film over een tiener die voor het eerst verliefd wordt en seksualiteit ontdekt hebben we vaker gezien. Toch is het belangrijk dat deze verhalen verteld blijven worden, zeker als het zo gestructureerd is als in 'Drømmer'. Het grootste gedeelte van de film horen we de stem van Johanne als voice-over bij de beelden waarover zij vertelt. Ze schrijft niet alleen een boek, maar als toeschouwer 'kijk' je ook echt naar een boek. Voice-overs krijgen steeds vaker het stempel een luie manier van storytelling te zijn, maar hier staat het geheel in het belang van het verhaal.

De groei die Johanne doormaakt en het constant reflecteren op haar acties doet je terugdenken aan je eigen eerste liefde. Je voelt wat zij voelt als ze poëtisch en romantisch haar teksten voordraagt. In een scène vertelt ze dat ze bij het ontbijt denkt aan hoe Johanna – de docente waar ze verliefd op is – op datzelfde moment aan het ontbijten is. Ze beschrijft hoe Johanna de mouwen van haar wollen truien opstroopt en hoeveel dat met haar doet. Het is een wonderschone en pure vertelling over tienerliefde.

Die ontdekkingstocht van Johanne weet regisseur Dag Johan Haugerud perfect te vangen. Haar goudeerlijke vertelling, de puberale jaloezie en de blijdschap als ze eindelijk de aandacht krijgt die ze wil, zijn hyperrealistisch. Op het eerste gedeelte van de film is dan ook niets aan te merken. Je voelt, ondanks dat je weet dat de liefde 'verkeerd' is, mee met Johanne en wilt het beste voor haar.

Helaas boet 'Drømmer' aan kracht in tijdens de laatste akte. Dan is het geheim niet meer enkel bij Johanne en ons als kijkers, maar krijgen meerdere mensen hoogte van haar crush op Johanna. Die beslissing is logisch, want een geheim is lastig om alleen met jezelf te dragen, maar hoe sensitief en teder het eerste gedeelte is, hoe gemakkelijk er later over wat dingen heen wordt gestapt. Het is niet dat de film het compleet verliest. Integendeel, Johanne wordt ouder en ook haar beslissingen worden volwassener.

Oslo wordt in 'Drømmer' ook mooi in beeld gebracht. De wandelingen naar Johanna in de avonduren laten een warme stad zien. Neem ook

de vele trappenhuizen die in beeld komen. Alsof hij wil zeggen dat je af en toe een stapje terug moet doen, maar ook altijd de keuze hebt om weer omhoog te klimmen.

'Drømmer' is een film voor de romantici onder ons. Het laveert tussen zoetsappigheid en tedere melancholie, maar weet met zijn prachtig geformuleerde teksten echt te ontroeren. Er zit voor iedereen die verliefdheid heeft meegemaakt wel iets in waarin je jezelf herkent. Juist dat is razend knap gedaan door Haugerud. Zorgvuldig afgestemd op het ritme van de lieflijke score van Anna Berg, worden gevoelens door de hele film als een bezielde gedicht geuit. Een ode aan liefde en aan romans.

Sjoerd Crins